

Τίποτε δεν πάει χαμένο...

(απ' τον απόηχο μιας συνέντευξης)

*Πώς τόσος πόνος, τόση ζωή/ πήγαν στην άβυσσο /
για ένα πουκάμισο αδειανό, για μίαν Ελένη.*

Γ. Σεφέρης

Με αφορμή την από 24/6/08 συνέντευξη, στο «Ράδιο Αλήθεια», του εκ Χίου ορμώμενου γνωστού επιχειρηματία, Στέλιου Βίου – σχετικά με την υπόθεση Siemens, «μαύρου χρήματος» και «στρατηγού» Τσουκάτου – αναγκάζομαι να μπω σε ράβνες που ματώνουν, να πω λόγια που λέγονται πίσω από πλάτες, τοίχους, αμπαρωμένες κουρτίνες απ' την πυγμή του «δυνατού» και να θυμηθώ τη διαχρονική «Βαβυλωνία» του Δημητρίου Βυζάντιου, που απαυγάξει και στιγματίζει νοοτροπίες και σύνδρομα – αταβιστικά και μη – της όμορφης και ιδιαίτερης πατρίδας μας. Θα το κάνω, κύριε Διευθυντή, φίλτατε Γιάννη μου, για τους κερδισμένους ή χαμένους αγώνες μας – μιας και τίποτε δεν πάει χαμένο – θα το κάνω για τα παιδιά, τις γενιές που έρχονται, θα το κάνω για τον «πατέρα» μου και τον «παππού» σου που δεν κατεβαίνουν τα βράδια στον καφεéné του χωριού, γιατί ντρέπονται να τους φωνάζουν κλέφτες. Υπάρχουν τέτοιες ευαισθησίες – υπήρχαν πάντα – σ' αυτό που λέμε λαό, βάση, πλεμπάγια. Θα το κάνω, λοιπόν, για την ανείπωτη γοητεία τούτων των απλών ανθρώπων, το μεγαλείο ψυχής μες στην απλότητά τους, το αλάνθαστο αισθητήριο, την κρησάρα τους. Ας μπούμε, λοιπόν, στο «δια ταύτα» κι ας πούμε, επιτέλους, «τα σύκα, σύκα και τη σκάφη, σκάφη».

1. **Το Πολυτεχνείο δεν αποτελεί άλλοθι ούτε εγκουστική ανεξίτηλης αιογραφίας ούτε κολυμπήθρα του Σιλβάμ**, για κανέναν και ποτέ. «Πού 'σαι Πολυτεχνείο που 'λεγες πως θα γινόμουν άλλος», παραφράζοντας Βάρναλη. Το Πολυτεχνείο είναι προίκα, φυλαχτό, περηφάνια. Αποτελεί, όμως και τ' αυτονόητο του κάθε Έλληνα, άσχετα αν το στάθμισε διαφορετικά. Αλίμονο σε λαό και κοινωνία που βαυκαλίζεται στις αγκαλιές ηρώων.

2. Όσον αφορά στις σχέσεις Λαλιώτη-Βίου: **Τι σχέση έχει, αλήθεια, ο φάντης με το ρετσινόλαδο;** Ο Λαλιώτης – για τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ – υπήρξε απ' τους ακρογωνιαίους λίθους της οργανωτικής και ιδεολογικής δόμησης του ΠΑΣΟΚ και όχι μόνο. Οδίτης ακατάβλητος που δεν έπαψε ποτέ ν' αναζητεί και να βάζει καινούργιους οδοδείκτες στη διαδρομή της κοινωνίας, με κοινωνική ευαισθησία, ήθος, πολιτική και δημοκρατική αυτονομία. Αδιαφιλονίκητος αρχιφρυκτωρός, που πάσχιζε και πασχίζει σ' όλη του τη διαδρομή και μ' όλες του τις δυνάμεις να διατηρήσει αναμμένη τη ζεϊδωρη σπίθα της ουτοπίας, της ελπίδας για ένα καλύτερο αύριο... Τελεία και παύλα, λοιπόν, με τούτο το παραμύθι...

3. Ο ξιφήρης, στην εν λόγω συνέντευξή του, Στέλιος Βίος, **τυγχάνει οιονεί κατηγορούμενος** και θα 'πρεπε, τουλάχιστον, να 'ταν πιο κόσμιος, αιδήμων και σεμνός. Τα: «δεν ντρέπονται», «αφήστε να καταπέσει αυτή η σκόνη, αυτή η βρομιά και θα φανούν όλα» κλπ., μάλλον αποτελούν πυρακτωμένες κραυγές μες σε λειμώνες υποκρισίας κι ερημίας. Αλήθεια, δεν αυτοσταθμίζει ούτε ποινικό ούτε πολιτικό ούτε κοινωνικό ούτε ηθικό αδίκημα, που θα του έγνεφε «κρείττον το σιγάν»; Αντίθετα, ασύστολα επιμένει: «για μένα δεν υπήρξε προσωπικά και βεβαίως για τον Ηλία τον Πιταούλη κανένα σκάνδαλο».

4. Πότε, αλήθεια, ο εν λόγω κύριος ανακάλυψε την «Αμερική»; Ενωώ τον πολιτικό πολιτισμό του Αντώνη Κοτσακά και Κώστα Τριαντάφυλλου. «Δείτε το πολιτικό τους ήθος» προτρέπει, σε κρίση υποκρισίας, τον αυλόγυρό μας. **Ο βίος κι η πολιτεία του, όμως, άλλα καταμαρτυρούν και καταναγάζουν.**

5. «Φέρθηκα χαζά, ηλίθια, αφελώς» κλπ., παιδιαρίζει με αυτοκριτική αποστροφή. **Ναι, ευτυχώς, που εμείς δεν είμαστε ούτε χαζοί ούτε ηλίθιοι ούτε αφελείς.** Την «προσωπική φιλία κι ανθρώπινη σχέση» με τον Τσουκάτο προβάλλει για άλλοθι, στολίζοντας

με χρώματα και πρόσημα αλλότρια κι ασύμβατα «το επιχειρείν», για να συνδιαλεχθούμε και λίγο με το μεγάλο δάσκαλο και θεωρητικό της αέναης ταξικής πάλης. Δεν είμαι δικαστής, να τον δικάσω. Τυγχάνω, όμως, «πολιτικόν ον» κι οφείλω – έχω υποχρέωση – πολιτικά να ομιλώ, να κρίνω. Τούτο και πράττω.

6. Τελειώνοντας, αισθάνομαι την ανάγκη, εξιταρισμένος από τούτη την αγέρωχη συνέντευξη - επέλαση, να καταθέσω – ασθμαίνων, άσμενος – την εμβριθή πρότασή μου: **να στηθούν περίοπτοι γλυπτοί ανδριάντες των δύο Χίων ανδρών** (Πιταούλη- Βίου) προσβλέποντας: στην αέναη απότιση φόρου τιμής στο πρόσωπό τους από τους Χιώτες εκσυγχρονιστές, για την ηρωική, αφιλοκερδή, ανιδιοτελή οικονομική αρωγή τους στο Κίνημα (αν και μη Πασόκοι), μα και στις νέες γενιές και την Ιστορία, η οποία δεν παύει – και με τ' αρνητικά, ακόμη – να διδάσκει, να διαπαιδαγωγεί ...

Κάποτε ρώτησαν έναν Κινέζο φιλόσοφο, για το πρώτο μέλημά του, αν θα γινόταν πρόεδρος της χώρας. Η απάντησή του αποπλιστική: «θα αποκαθιστούσα την πραγματική έννοια των λέξεων, για να τις καταστήσω σεβαστές». Και τούτη την πραγματική έννοια των λέξεων έχουμε τόσο ανάγκη, όσο ποτέ άλλοτε, μέσα στην άφατη οργουελική ατμόσφαιρα που βιώνουμε καθημερινά. **Την πραγματική έννοια των λέξεων...**

Χρίστος Στεργ. Μπελλές

Πανεπιστημιακός κι απ' τους περιλειπούμενους της γενιάς του Πολυτεχνείου.